

Rafael Crespo-Azorín Romeu*

¿Només tenen consciència els objectors?

Davant la vaga de fam que ha protagonitzat a València l'objector Miquel Rodríguez, el qual se'n va declarar en plena mili i amb una situació greu encara, l'Associació per a l'Objecció de Consciència aclareix jurídicament el cas, comparant-lo a un d'idèntic que acabà d'una manera diametralment oposada.

Davant la situació en vaga de fam que ha protagonitzat l'objector de consciència Miquel Rodríguez Méndez a l'Hospital Militar de València, l'Associació que presideix ha de fer les puntualitzacions següents:

Primer.—Ens solidaritzem amb l'objector Rodríguez Méndez, en negar-se a prestar el servei militar per motius de consciència, ja que exercita un dret constitucional, reconegut en els articles 16.30 y 53 de la Constitució.

Segon.—El problema de l'objecció de consciència sobrevinguda ha estat resolt defectuosament per la Llei Ordinària 48/84, la qual fou recorreguda el 27/març/1985 pel defensor del poble davant el Tribunal Constitucional. I precisament un dels articles recorreguts és l'1-3r, que estableix els terminis per exercir el dret a l'objecció de consciència.

¿Què hauria passat amb el senyor Rodríguez Méndez si hagués mort a conseqüència de la vaga de fam iniciada i el Tribunal Constitucional declarés inconstitucional l'esmentat precepte?

Tercer.—L'article 14 de la Constitució proclama la igualtat de tots els espanyols davant la Llei.

Això no obstant, resulta que el capità general de Madrid, en resolució de 12/gener/1987 dictada en causa ordinària núm. 7586 instruïda contra Andrés Avelino García Rivera, pel suposat delictes de deserció, ha dit: «El delictes de deserció, tant el tipificat en l'article 120 del Codi Penal Militar, actualment vigent, com el descrit en l'article 370 de l'anterior Codi de Justícia Militar, és una figura criminal que atén a protegir el bé jurídic del deure de permanència en files dels individus de tropa, cominant-los, mitjançant la

sanció amb què es castiga, a complir l'obligació de romandre en files, sense absentar-se'n, obligació o deure que es contraposen al dret que tot objector de consciència té de no complir el servei militar en files, segons disposa l'article 30 de la Constitució Espanyola i l'article 1-2 de la Llei de 26/desembre/1984».

És a dir, ens trobem davant un cas idèntic, en el qual l'autoritat Judicial Militar de la Primera Regió ha dictat un acte sobreseient definitivament la causa instruïda contra García Rivera, que s'absentà de la seua uni-

tat de destinació en l'Acadèmia d'Artilleria de Segòvia per motius d'objecció de consciència; i tot i que fou processat pel suposat delictes de deserció per acte de 13/octubre/1986, com que l'esmentat acte fou recorregut, l'autoritat militar ha acordat, com dèiem, el sobreseïment de la causa.

Ens preguntem: ¿Com poden donar-se solucions contradictòries a casos idèntics?

Cal que es dicten les normes oportunes, per part de qui corresponga, perquè tots els casos d'objecció de

consciència sobrevinguda es resolguen en la forma com ho ha fet el capità general de la Primera Regió. O, si més no, que s'arbitren solucions provisionals fins que el Tribunal Constitucional resolga el recurs presentat en el moment oportú pel defensor del poble.

El que no és lògic és que un tema tan important es deixi a l'arbitrarietat d'uns i altres Tribunals Militars, que es prive de llibertat a un ciutadà que exercita un dret reconegut en la Constitució, i, cosa encara més greu, que es pose en perill la seua vi-

da, ja que aquest es va decidir per la vaga de fam.

¿Han pensat els senyors jutges que dictaren la sentència que condemnà Miquel Rodríguez Méndez el pes que hauria caigut sobre la seua consciència si aquest objector hagués mort i, posteriorment, el Tribunal Constitucional declarés inconstitucional l'article 1-3r de la Llei 48/84? ¿O és que potser només tenen consciència els objectors de consciència? □

Vice-president d'APOC
(Associació per a l'Objecció de Consciència)